

Откъс от “Бели нощи в лунапарка”

ЛАНА САНТОНИ

Вечер Фийби и Едуин спяха все така, като две скътани една в друга лъжици, но в обратната на повечето женени двойки позиция. Фийби се притискаше в гърба на Едуин и се опитваше да заспи, като извикваше в съзнанието си познатата фантазия, която знаеше, че работи – тя стоеше свита в ъгъла на пещера или изоставен товарен вагон, а в ръцете си държеше дете, родено преди няколко часа.

Понякога това беше нейното дете, а понякога детето ѝ беше поверено от дружинната на скаутите-девойки в детството ѝ, Мисис Фокс. Веднъж детето пристигна върху ruota – голямо дървено колело, което вграждали по портите на италианските манастири през средновековието и на което родителите оставяли нежеланите деца.

Фийби се питаше какво ли би си помислил Едуин, ако разбере, че единственият начин да заспи беше да си представя, че го гушка като бебе-мутант. Питаше се също дали нещо би се променило, ако имаше собствени деца. Може би щеше да се освободи от лукса на безсънието.

Над нея и детето винаги бдеше закрилник, в чиято роля се изреждаха мъжете, които в момента занимаваха сексуалната ѝ фантазия – някой чичо, учител, известен актьор. В юношеството около тях се често се въртеше Харпо Маркс, от късните му филми – вече на възраст, с накривена перука, хвърлящ сянка върху тях. Той пригладдаше юрганчето на Фийби и люшкеше невидимото им дете в покритите си със старчески петна ръце.

Фийби отвори очи и огледа стаята. Само да не дойде пак Валенса!

Когато за първи път се появи до леглото ѝ, единствените английски думи, които Лех Валенса знаеше: “Union Yes!¹” – ѝ изглеждаха очарователни. Изговаряше ги с такъв плътен акцент и така пресипнал, като че ли се опитваше да излюпи малко полско орле в гърлото си.

Но с Лех пристигнаха и други бебета в розови и сини одеалца, които той нареждаше по леглото и по тоалетката и скрина в стил арт деко на Едуин. Кой знае каква полза от Лех нямаше. През повечето време той стоеше, праметнал крака от двете страни на една табуретка в средата на стаята, и ораторстваше в огледалото. Поне открито признаваше бащинството на всички деца. А докато беше при нея над таблата на леглото в подходяща деко рамка висеше детска картинка за оцветяване със заглавие „Нарисувай Войтила”.

Непознат глас сепна Фийби докато се унасяше. “В нощта на ареста бях намерил едно яйце за Ана Ахматова, което преди да тръгна посолех и изядох.” Осип Манделщам, идолът на Едуин, се беше присъединил към писукащия хор от наследници на Лех. Фийби тъкмо беше започнала да разбира, че може би никога нямаше да може да заеме мястото на артистичната и ексцентрична първа съпруга от младостта на Едуин. Отнякъде и Осип беше разбрал, че Фийби няма да може да спечели сърцето на кроткия мъж. И по-предани любовници от тях са се разделяли. Съдбата беше се изпречвала. Опортюнизъм. Божия намеса. Сталин.

Манделщам се оказа грижовен помощник и изцяло се посвети на многобройната челяд на потентния Валенса. Ежедневието му доставяше удоволствие. Докато с една ръка сменяше пелените на едно от децата, с друга потупваше някое от сестричетата му по гърба, за да се оригне добре. Грижеше се и за радиото. Едуин беше прекарал цялата си

¹ Да, на солидарността!

младост изтегнат пред него, вслушан в гласовете по света, които пристигаха на пресекулки иззад позлатената метална мрежа. На Осип му харесваше да събира праха по инкрустираната политура и да гали имената на градовете, изписани със златни букви по скалата – LONDON PARIS BERLIN MOSCOW CAIRO NAIROBI JAKARTA TOKYO NEW YORK. Играеше си с бакелитовите потенциометри и търсеше невидима музика. Той се завъртя из стаята, понесъл едно от децата. След което изчезна.

Превод: Борис Делирадев